

UIT DE LITERATUUR

Base-Plate Gutta-Percha als permanent vulmateriaal.

Het is maar zelden, dat men in de praktijk vullingen van base-plate gutta-percha tegenkomt; den enkele keeren dat men ze ziet is het opvallend hoe goed zoo'n vulling het vaak verscheidene jaren uithoudt niet alleen, doch, behoudens een zekere onoogelijkheid bovendien geen spoor van secundaire caries aan de randen vertoont. Moet men zoo'n vulling toch verwijderen, dan frappeert het hoeveel moeite het kost om (zonder warmte) het materiaal weg te nemen. En wat de oppervlakkige corrosie betreft, deze is met een tampon gedrenkt in chloroform en een warme stopper gemakkelijk te verhelpen.

In aansluiting bij de goede hoedanigheden van „base-plate”, die men steeds weer moet erkennen, is het niet zonder interesse daarop nog eens weer de aandacht gevestigd te zien. In no. 18 van *The British Dental Journal* getuigt *Badcock* van zijn voorliefde voor het materiaal in 't bijzonder bij de conserveerende behandeling van het kindergebit. Wij laten hier een en ander uit het desbetreffende artikel volgen, zooals de schrijver de verwerking in details weergeeft (zonder echter de indicatiestelling van den auteur voor onze rekening te nemen!)

Badcock schrijft dan o.a.:

„Met een weinig oefening wordt het materiaal gemakkelijk en vlug ingebracht, het prikkelt niet, is hard genoeg om de kauwactie te kunnen weerstaan en, wat het belangrijkste van alles is, wanneer het goed verwarmd en vochtig gemaakt wordt met cajepoet- of eucalyptusolie, kleeft het aan de caviteitswanden, waardoor vocht geheel buitengesloten wordt, welke afdichting door de lichte zwelling na het vullen nog volkomener wordt. Deze hoedanigheden vormen het tot een bijkans ideaal middel, wanneer men met de minste opoffering van tijd en inspanning van de zijde van den tandarts en met het minste uithoudingsvermogen van den kant van den patiënt tandbederf wil stuiten tot tijd en wijle de omstandigheden gunstig zijn voor het leggen van een werkelijke permanente vulling. Men is aldus in de gelegenheid om met een minimum aan energie een hoogen graad van nuttig effect te verkrijgen.

Het is het beste om de vulling in één stuk te leggen en het bijwerken zooveel mogelijk te vermijden. De benoodigde hoeveelheid is gewoonlijk de helft van wat men denkt noodig te hebben, maar vaak kan zij precies afgepast worden door een verwarmd en week geworden stuk in de vochtige caviteit te persen, het daarna uit te nemen en af te snijden volgens de verkregen afdruk. Een stuk van den vereischten vorm wordt nu verwarmd, vochtig gemaakt met cajepoetolie of eucalyptus en op zijn plaats gedrukt. Het is gemakkelijker om er iets op te brengen dan om een teveel weg te nemen. Mocht dat laatste noodig zijn, dan wordt zulks vergemakkelijkt door het eerst met koud water af te koelen alvorens de overmaat met een heet instrument of scherp mes te verwijderen. Het beste is een droge holte maar op de bovenaangegeven methode kleeft het materiaal ook aan natte wanden, wat een van zijn groote voordeelen is. Een aldus gelegde vulling zal het bederf stuiten tot zij uitgesleten is.

Haar grootste nut heeft zij bij kinderen van elken leeftijd, vanaf de kleine, die niet langer dan een paar minuten stil kan zitten tot den schooljongen, die een half dozijn vullingen moet hebben en 's middags weer naar school moet. Zij kan in enkele minuten gelegd worden in een caviteit waaruit het bovenste verweekte tandbeen verwijderd is op een manier die geen enkel ander materiaal een kans zou geven; omdat alleen guttapercha een waterdichte aansluiting geeft met vochtige, gebrekkig geprepareerde wanden.

De levensduur hangt af van de slijtage waaraan de vulling is blootgesteld en staat in omgekeerde verhouding tot de grootte van het vlak, dat aan de kauwactie is blootgesteld; in een kleine fissuurcaviteit houdt de vulling het gemakkelijk tien jaar uit.

Voor krooncaviteiten in melktanden is het ideaal. Samengestelde proximale caviteiten vereischen goede ondersnijding, vooral wanneer twee holten naar elkaar gericht zijn, daar de vullingen een neiging hebben om in het tandvleesch te worden weggekauwd; wanneer zij groot zijn is het inderdaad zeer moeilijk zulks te vermijden. Over het geheel is het mogelijk om, wanneer de kinderen geregeld ter inspectie komen, bij voorkeur alle vacaties, de melktanden zoolang als zij noodig zijn te behouden en met minder inspanning zoowel van het kind als van den tandarts, dan met elk ander materiaal. Zij het dan ook dat de vullingen voor zooveel noodig bijgewerkt of vernieuwd moeten worden.

Als een permanente vulling voor buccale of linguo-cervicale

caviteiten onder het tandvleesch houdt het langer dan elk ander materiaal en dikwijls gebruikt de schr. het aan de cervicale randen van diepe approximale caviteiten waarbij met cement en amalgaam op de gewone wijze wordt voltooid. Een andere toepassing is de oppervlakkige bedekking van een temporaire gutta-percha vulling welke zonder dat, door het kauwen zou uitslijten.

Haar grootste nadeel is dat de oppervlakte, zoo deze niet door de kauwactie of de tandenborstel schoon gehouden wordt, papperig, gezwollen en onoogelijk wordt, zoodat zulke oppervlakken van tijd tot tijd met een scherp mes bijgesneden moeten worden. Geregeld borstelen houdt ze schoon en hard.

Om goede resultaten te verkrijgen moet het materiaal aan de caviteitwanden kleven en waterdicht zijn. De schrijver geeft ten slotte den raad om de patiënt uiteen te zetten, wat men voor materiaal gebruikt, opdat niet een collega het voor een tijdelijke vulling zal verslijten en zich aan afbrekende critiek overgeven.

In de gedachtenwisseling over dat onderwerp werd door een der sprekers medegedeeld, dat hij voor het inbrengen der gutta-percha de caviteit bevochtigde met een mengsel van zinkoxyd, kruidnagelolie en helsche steen. De kruidnagelolie maakte de gutta-percha week en verborg de smaak van zilvernitraat.

B.

Beitrage zur Technik der intraoralen Zahnaufnahmen, von Doz. Dr. J. Schindler. Bern.

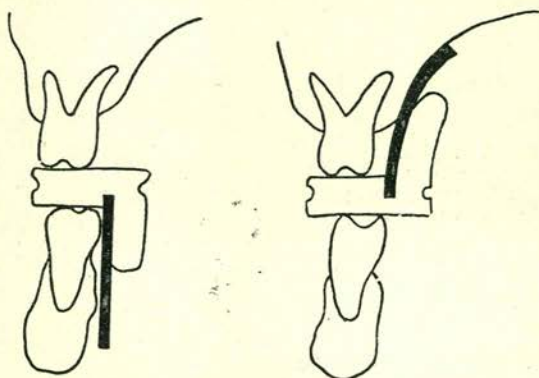
Schweizerische Monatschrift für Zahnheilkunde. No. 8. 1930.

Teneinde het filmpje gemakkelijk en onbeweeglijk in den mond gefixeerd te houden, heeft de schrijver een apparaatje uit gummi vervaardigd, waarvan de afbeelding in onderstaande figuren is gegeven, links in de onder- en rechts in de bovenkaak.

Mesiaalwaarts verdikt zich het gummibalkje, waarop de kiezen bijten, zoodat ook de meer naar voren staande molaren en tanden in contact daarmede blijven. Met een speciaal daarvoor geconstrueerde tang wordt het apparaatje in den mond geplaatst. De bek van de tang grijpt in de half cirkelvormige groeve ter zijde in de gummi aangebracht.

Speciaal voor wetenschappelijk werk kan het noodzakelijk zijn na dagen, maanden of jaren een contrôle-opname van een tand of kies te maken. De groote moeilijkheid bestaat dan daarin,

een opname te doen, die het beeld van tand of kies weergeven, gezien vanuit hetzelfde punt. Het is Dr. S. gelukt ook daarvoor een apparaat samen te stellen. Dit toestelletje moet dus niet alleen voldoen aan de voorwaarde, dat de stand van het filmpje

precies dezelfde blijft ten opzichte van de tanden en kiezen, maar ook de richting van de röntgenbuis ten opzichte van filmpje en tanden moet onveranderd kunnen weergegeven worden. Wie er zich voor interesseert leze het oorspronkelijk artikel zelf en bekijke de afbeeldingen, daar een korte mededeeling hiervoor bezwaarlijk duidelijk genoeg kan zijn. En om het geheel te completeren geeft de schrijver nog een apparaat om nauwkeurige intraorale stereoscopische opnamen te maken. W.

Ueber die Beziehungen der Kariesfrequenz zum Erdsalzgehalt des Trinkwassers, von H a n s L a u e n e r. Lauterbrunnen (Bern).

Schweizerische Monatschrift für Zahnheilkunde. Aug. 1930. No. 8.

Zoals bekend, heeft in het menselijk lichaam een voortdurende vernieuwing plaats van oude verbruikte door frische levenskrachtige moleculen. Slechts één weefsel is er, waarvan men de stofwisseling betwijfelt, n.l. het voor den tandarts zoo belangrijke glazuur der tanden. De glazuurpulpa gaat n.l. in den loop van het ontwikkelingsproces verloren en binnen zeer enge grenzen zou er slechts langs osmotischen weg door middel van het tandbeen, nog stofwisseling in het glazuur kunnen bestaan. De kans is dus niet groot. Er zijn echter verschillende onderzoekers geweest die met zekerheid uit hun statistische tabellen kon-

den aantonen, dat bewoners van kalkarme streken veel slechtere tanden hadden dan die op kalkrijken bodem leefden.

Röse o.a. komt tot slot van zijn onderzoekingen met zijn stelregel: „Hoe harder het drinkwater, des te beter de tanden.”

Lauener houdt zich opnieuw met dit vraagstuk bezig en kiest voor zijn onderzoek uit, twee landstreken in het kanton Bern, wier bewoners vrijwel onder dezelfde levensomstandigheden leven, maar waarvan de eene landstreek drinkwater heeft van groote en de andere van zeer geringe hardheid. Merkwaardig genoeg is de uitslag geheel in strijd met de uitspraak van *Röse*, want „Statistisch kan *Lauener* geen parallelisme aantonen tusschen de hardheid van het drinkwater en de cariësfrequentie.”

W.